

Exkurze do Skotska

Lukáš Čásar 2.ZL

Asi týden před odjezdem jsem se začal trochu obávat. Bude to země, kde jsem nikdy nebyl, s lidmi, které znám sotva rok, a nejvíce jsem se bál na trajekt, protože vím, že trpím velice často mořskou nemocí, což jsem si i potvrdil.

Přišel den D a všichni jsme se začali scházet kolem půlnoci před školou na Jiráskových sadech a čekali jsme na náš autobus, v kterém budeme trávit snad nejvíce času. Autobus už přijížděl a všichni se začali loučit se svou rodinou. Nastoupili jsme do autobusu, dali si věci nad hlavu do příhrádek a usedli jsme. Čekala nás nekonečná cesta přes Německo, výhodou bylo, že jsme jeli v noci, takže jsme většinu cesty všichni kromě řidičů prospali.

Už jsme byli na cestě a po několika hodinách jsme vždy zastavili na benzínce kvůli toaletám, zásobám, jako bylo jídlo nebo pití, případně jsme i natankovali.

Ráno, když už byla většina vzhůru, jsme byli téměř v Nizozemsku. Naše první destinace bylo město Naarden, kde je pohřbený J. A. Komenský.

Ve městě jsme strávili několik hodin, měli jsme i rozchod, někdo si zašel do kavárny, někdo si prošel město a okolí a někdo dokonce stihl obojí.

Dále nás čekal trajekt. Všichni byli nadšeni, že jsou na lodi, ale já věděl, že budu trpět. To jsem ale nečekal, že budu trpět tak moc. Pršelo a byl i velmi rychlý vítr, takže byly obrovské vlny. Pro mě to byla snad nejhorší plavba v mém životě, protože loď se houpala skoro celých 17 hodin plavby. Výhodou bylo to, že bylo blbě všem a já jsem si tím pádem nepřišel tak špatně, protože jsem netrpěl sám. Kolem půlnoci jsme šli spát a probudili jsme se až v 8:00, kdy už jsme skoro byli na místě, v Newcastleu.

Konečně jsme vycházeli z lodi hrůzy a nevolnosti a těšili jsme se do autobusu víc než kdy předtím. Nasedli jsme a odjeli směrem naší třetí destinace, Hadriánův val.

Dorazili jsme na místo a kluci z mé třídy byli natěšeni, protože se zde natáčela Hra o trůny, kterou jsem nikdy pořádně neviděl, a proto jsem k tomuto místu neměl moc blízko. Ale i přes to že jsem k tomuto místu neměl žádné emotivní pouto, výhled byl krásný, už tam začínala ta typická krajina Skotska a bohatě mi stačilo si užívat nadšení kluků.

Poté jedeme na rychlou zastávku k Melrose Abbey, kde mi to nepřišlo moc záživné, ale jelikož nám zbyl čas, tak jsme si zašli na kávu, kde jsme byli do odjezdu.

Večer jsme čekali na meeting pointu a čekali, až si nás vyzvednou naše rodiny, ve kterých jsme strávili dobré 3 dny.

Další den jsme byli ve Stirlingu, šli jsme se podívat na Scone Palace a jeho zahradu, kde jsme společně s panem profesorem Míkou nafotili pár fotek. Po odjezdu jsme si zašli ještě k památníku Williama Wallace.

Čekal nás jeden z nejnáročnějších dnů. Celý den jsme byli v hlavním městě Edinburghu. S několika lidmi jsme si společně prohlédli hrad, ale hned jakmile jsme odešli, běželi jsme nakupovat suvenýry. Obchod sem, obchod tam. Prošli jsme ten den nejméně 50 obchodů se suvenýry. Viděli jsme tolik věcí, že kdykoli, kdy jsme vešli do dalšího obchodu, nebylo tam nic nového. Všichni jsme koupili věci jak sobě, tak něco malého našim rodinám.

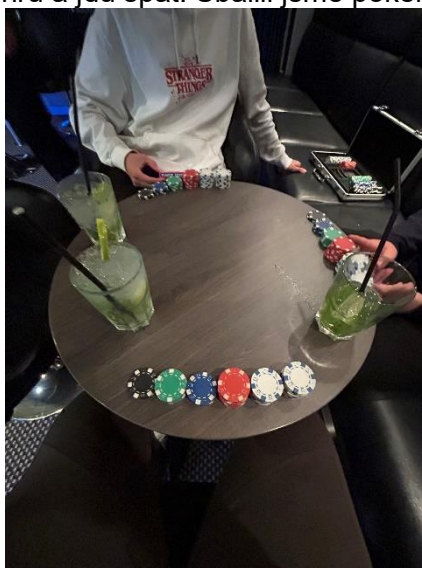
Tento den jsme se rozloučili s rodinami, ve kterých jsme byli ubytováni, a odjeli na snad nejnádhernější pohoří, které jsem kdy viděl, Rannoch Moor. Krásné obrovské kopce všude kolem nás a všichni jsme se jen kochali a jeli směrem na Loch Ness, kde jsme si udělali několik fotek, koupili plyšáky Lochnesky a jeli se ubytovat do hostelu, kde jsme si i museli uvařit ze surovin, které jsme si ten den koupili.

Na tento den jsem se těšil asi nejvíce. Další destinace byl ostrov Skye, kde byla příroda ještě víc majestátnější než před tím. Učitelé a průvodce nám dali na výběr, jestli se chceme držet plánu a jet na hrad, anebo se jít podívat na výšlap. Odhlasovali jsme výšlap a musím říct, že i přes to, že jsem to nevyšel celý, tak to bylo skvělé, výhled nádherný, zážitky a pocity z toho taky nikdy nezapomenu. Ovšem, večer jsme se jeli ubytovat do hotelu až ve Stirlingu, který byl několik hodin od ostrova, takže je jasné, že cesta zpět byla zdoluhavá a unavující.

Všichni už jsme se trochu začali těšit domů, protože už jsme částečně jeli zpátky do Čech.

Zastavili jsme se cestou u Alnwick Castlu, kde se natáčel Harry Potter, někdo si tam i něco koupil a hned jsme jeli zpět do Newcastlu na trajekt.

Zase jsme se obávali vln a mořské nemoci. Předem jsme se raději podívali na předpověď počasí, abychom se připravili na nejhorší. Mělo být mnohem lepší počasí, takže jsme se tolik nestresovali. Nastoupili jsme a můj bože, ono to opravdu bylo 100x lepší než poprvé. Ani jsem nepoznal, že se loď hýbe. Zašli jsme si i někteří s paní profesorkou Blažkovou na večeři, a pak jsme si šli zahrát poker, který spolužák vzal s sebou. Koupili jsme si na baru Virgin Mojito. Jakmile odbila 2:00, začal jsem u stolu pomalu usínat. Bar už byl zavřený a já jsem říkal, že jdu na poslední hru a jdu spát. Sbalili jsme poker a šli jsme spát.

Ráno jsme se probudili už skoro u Amsterdamu a těšili jsme se na pevnou zem Evropy. Přišli jsme do autobusu, usadili se a čekali nás opět nekonečná cesta přes Nizozemsko a Německo. Když už byla tma, dojeli jsme do České republiky, a jelikož jsme se už těšili na svoje rodiče a na svoje postele a záchody, nemohl jsi spát. Kolem 23:00 jsme dojeli na Jiráskovy sady, rozloučili s řidiči, průvodcem, učiteli a se spolužáky a všichni jsme odjeli domů.

Musím říct, že to byl asi nejlepší školní výlet, na kterém jsem byl, ne jen z toho důvodu, že jsem ve Skotsku nikdy nebyl, ale i z důvodu komunity, s kterou jsem strávil více než týden svého života.

Udělal jsem si tam dobře vzpomínky, vtipné a možná někdy i smutné, když se třeba někdo s někým pohádal, ale to nebyl můj případ.

Učitele říkali, že příští rok možná uděláme exkurzi do Irska, jestli ano, rozhodně pojedu, a už se na to i těším.